

AZ AGOSTYÁNI, TATA-TÓVÁROSI, VÉRTESZOLNAI PLÉBÁNIÁK KÖZÖS LAPJA - 2014. 08. 03. - XXIV. ÉVF. 4. SZ.

Porciunkula

Assisi Szent Ferenc 1205-ben a San Damiano kápolnában háromszor hallotta a feszületéről Jézus szavait: „Ferenc, menj, és állítsd helyre Egyházamat, mely, mint látod, romokban van!” Ferenc, aki ekkor még a szülői házában lakott, de már megkezdte csöndet kívánó imádságos életét, azt gondolta, hogy ez az üzenet szó szerint a város környéki egyik romos, Angyalos Boldogasszony tiszteletére szentelt kápolna helyreállítására vonatkozik. A kis kápolna a bencés rend tulajdonában volt, akik földjeik közelében gyakran építettek ehhez hasonló imahelyeket, hogy a napi munka közepette is megállhassanak imádkozni. Mivel a kápolnát a Szentföldről hozott kis földdarabra építették porciunkulának, azaz „részcsekének” hívták. Ferenc tehát elkezdte

helyreállítani ezt a kis kápolnát. Akkor még nem tudta, hogy Jézus szavai az egész egyetemes Egyházra vonatkoznak. Mégis itt vette kezdetét a Kisebbségi Rendje és nemes alkotmánya, mint egy szilárd alapra épített ház, itt nőtt nagyra és terebélyesedett ki.

A szent minden másnál jobban szerette ezt a helyet, és a testvéreknek is megparancsolta, hogy különleges szeretettel ragaszkodjanak hozzá; azt akarta, hogy mindig úgy tekintsenek rá, mint alázatosság és fölséges szegénység dolgában a Rend tükrére.

Milyen érdekes összefüggés van Szent Ferenc küldetése és a Porciunkula-kápolna története között! A kis romos kápolnát egykor Mária tiszteletére emelték, aki a csendes alázatosság útján vált a Megváltó templomává, minden keresztény mennyei édesanyjává, a mennyország kapujává. Szent Ferenc önmagán kezdte a változást, s ezzel az egész egyetemes

Egyházat igazította valódi helyére. Nem volt tévedés hát ezt a kis romos kápolnát újjáépítenie, hiszen ezzel egyszerű, alázatos, gyermeki szívvel igyekezett követni Krisztust, aki nem hagyta el, sőt valóban az egész egyetemes Egyházat állította helyre.

A porciunkula elnevezést tehát értsük kicsit magunkra is! Nekünk sem kell emberfölötti dolgokat tennünk, csupán saját életünket kell Istenhez igazítanunk. Kis részcsekék vagyunk az Egyház nagy testében, mely arra hivatott, hogy minden embert elvezessen Krisztushoz.

A hagyomány szerint egyszer Jézus és Mária megjelent a kápolnában Ferencnek. Felszólították, hogy kérjen valami nagy kegyelmet. Ferenc azt kérte, hogy mindenki, aki ezt a templomocskát meglátogatja, teljes bűcsút nyerjen. Ez akkoriban nagy kérésnek számított, mivel abban az időben csak az nyerhetett teljes bűcsút, aki a keresztes hadjáratokban vett részt, vagy a Szentföldre indulókat támogatta. Később minden ferences templom megkapta ezt a kiváltságot, mint a miénk, a tatai kapucinus templom is. Mi is az a teljes bűcsút? Bár a gyónásban Isten minden bűnünket megbocsátja és eltörli, a nyomai, azaz a kialakult rossz szokások megmaradnak bennünk. A tisztító tűzben az ember ezektől a nyomoktól tisztul meg. A teljes bűcsút elnyerésével,

kiesdhetjük egy a tisztulás állapotában lévő szerettünk örök hazába való jutását. Hogyan lehet elnyerni ezt a bűcsút? Először is el kell végezni a szentgyónásunkat, azaz kegyelmi állapotban kell lennünk, és a pápa szándékára kell elimádkoznunk az Apostoli Hitvallást, a Miatyánkot és az Üdvözlégy Máriát. Fedezzük fel a bűcsút ünnepén ennek az Isten adta kincsnek fölfoghatatlan nagyságát, és használjuk ki a benne rejlő lehetőséget arra, hogy imádkozzunk szeretteinkért!

Gábor atya

Ima a nagyszülőkért

Július 26-án, Szent Anna és Szent Joachim ünnepén a reggeli szentmisében imádkoztunk az élő és meghalt nagyszülőkért.

Sarlós Boldogasszony – Imádkozzunk a várandós kismamákért!

Július 2-án, szerdán, Sarlós Boldogasszony ünnepén reggel fél 8 és este 6 órakor mutatunk be ünnepi szentmisét. Az esti szentmise előtt, fél 6-kor vesperást imádkozunk. Vérttestolnán 16 órakor, Agostyánban 17 órakor mutatunk be ünnepi szentmisét. Ezen a napon mindegyik szentmisét a várandós kismamákért ajánljuk fel.

Kegyelem

Először nem több
mint csöppnyi szikra
sejlik, kibomlik, szétragyog
bennünk súlyosul majd lombja, fája
Nélküle levele is halott

Tihanyi imádság

Fekete kökörcsin
fekete drágakő
Óvár-vártán álló
eltört dallamok tudója
egy pacsirta dalol a csend
rejtőző izzású közepében
gejzirkúpok aranyzögei közt
Isten csukódó tenyerében

Botos Ferenc

Búcsúzunk – elhunyt Markó Gyula atya

Mély fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk mindazokkal, akik tisztelték és szerették, hogy Markó Gyula atya, Agostyán és Vérttestolna nyugalmazott plébánosa, 85 éves korában, Úrnapján elhunyt. A plébános atyától szülőfalujában, Fertőszentmiklóson vettünk végső búcsút. Az elhunyt lelkipásztor Agostyánban 51 évet, s közben Vérttestolnán 32 évet szolgált. Ünnepeles gyászmisét dr. Pápai Lajos püspök atya mutatott be közel 40 pap koncelebrálásával. A nagy számban megjelent agostyáni, vérttestolnai és a tatai kapucinus templom hívek a temetés előtt rótták le kegyeletüket Gyula atya ravatala előtt. Búcsúbeszédet mondott a temetésen dr. Jónás Béla, korábbi agostyáni településvezető, illetve Harmados Oszkár vérttestolnai polgármester, egyházközségi képviselő. A sírnál nem csak a plébániák, hanem az agostyáni, vérttestolnai és a tatai önkormányzatok koszorúit is elhelyezték. Továbbra is imádkozzunk volt lelkipásztorunk lelki üdvéért!

Vérttestolnai Szent Antal búcsú

Június 13-án, templomunk védőszentjének, Szent Antalnak az ünnepén 16 órakor ünnepi szentmisét mutattunk be. Június 15-én, egyházközségünk búcsújához kapcsolódva

11:30 órakor kezdődött az ünnepi szentmise, amelyben a sor kerül a harmadikos gyermekek elsőáldozására. A búcsúi szentmise szónoka Csámpai Norbert, lövői plébános úr volt.

Pünkösdi zarándoklat Csíksomlyón

Tóvárosi és környékbeli hívek 70 fős zarándokcsoporttal ebben az évben is részt vettek a Pünkösdi csíksomlyói Búcsún. Az erdélyi út során a Brassói Cenk-hegyen megemlékezést tartottak a honfog-

lalás millenniuma lerombolt emlékművének még látható romjainál. Ellátogattak a Széphavas csúcsán közadakozásból felépült kápolna felszentelési ünnepségére is.

Dr. Szabó Gábor

Porciunkula ünnepe

Porciunkula ünnepén, augusztus 3-án, vasárnap, 18 órakor Németh László pápai prelátus, püspöki helynök atya mutat be főpapi szentmisét, illetve vezeti a búcsúi körmenetet.

Hétköznapi tippek keresztény használatra 17.

„instant megoldások minden problémára, azaz minden bajra egy pirula”

Kicsit ingoványos talajra evezek, ha azt írom, hogy hittal gyógyítás, ugyanis sok negatív tapasztalat van az emberek fejében ezzel kapcsolatban. Sok kuruzsló és természetgyógyász szedi sápját a beteg emberek problémáiból, megoldást kínál a problémákra olykor túl nagy pénzért. De vajon nem túl nagy árat fizetnek olysoan nap mind nap indokolatlanul beszedett gyógyszereikért és orvosi tanácsadásaikért? Lehet, de el is fogadják, hogy betegek és nekik ez jutott.

A magyar nyugdíjasok (nem szeretem ezt a szót...) idősök, életvitelszerűen szednek marokszámra gyógyszereket minden nap, azt remélve, hogy ezekkel és csak ezekkel a szerekkel tartható fenn életük ideig, óráig.

Persze, könnyen vagyok fiatalként, nekem még nincs rá szükségem, azonban úgy érzem, hogy az átlag idős korosztály által megevett gyógyszerek többsége lehet, hogy indokolatlan.

Miért is gondolom így?

Azért, mert bárhová megyek a világba, sehol nincs ennyire rossz állapotban az egészség, mint itthon, sehol nincs ennyi vérnyomás-problémás, koleszterinproblémás, hobbiból orvoshoz járó idős kvázi beteg, mint Magyarországon. Mindennek a hátterében a pénz áll, miért lenne ez esetben kivétel? Mivel a fejek-

ben nincs rend, ezt a gyógyszeripar vastagon kihasználja.

Mi az, ami máshol (például Norvégiában) máshogy működik?

Ha valaki beteg, akkor orvoshoz fordul. Az orvossal megbeszéljük a teendőket, mit kell tenni, ahhoz, hogy meggyógyuljon, felírja a gyógyszereket, a beteg beszedi, és bízik benne, hogy záros határidőn belül meggyógyul. És meggyógyul, mert nem akar beteg lenni, mert van önbizalma, hite, az orvos a tudása javával ezt megtámogatja.

Nekünk magyaroknak pedig nincs hitünk, nincs önbizalmunk, nem reméljük a gyógyulást, kizárólag valami fenntartható vegetáló beteges öregkorra vágyunk, amit elég nehéz orvosilag támogatni.

Most nyáron, amikor az orvosok egymást helyettesítik a rendelők tömve vannak a receptírató „betegekkel”. Normális az, hogy ma 50 felett az átlag magyar gyógyszerfogyasztó?

Fiatalkorunkban instant megoldásokat keresünk, ha valami bajunk van, bekapkodjuk az orvosságokat és azonnali eredményeket várunk. Öregkorunkra erről is lemondunk, és beletörődünk, hogy a boldogtalan, beteges, egészségtelen öregkor fenntartása maradt, havi több 10 000 Ft gyógyszerköltséggel és

minőségen aluli étellel. Sajnos ez van, de nem kéne ezt elfogadni.

Jézus - a Máté evangéliumának 10 fejezetében is olvasható - világosan megmondta, hogy az őt követő embernek mit kell tennie. Az ember tehát képes akár önmagát, akár másht hittal meggyógyítani, képes az önbizalmát, a hitét a betegség ellen, az egészség szolgálatába állítani. Miért nem ezt tesszük? Miért nem használjuk ki, hogy bölcsességet és tudományt adott a tudósoknak, a bölcséknek, tudást az orvosoknak, ha ezt kiegészítjük hittal és élni akarással, valóban csodákra vagyunk képesek, ennek ellenére pedig „csak” vegetálni akarunk. Hiba, mert bizonyított, hogy hit nélkül pusztán instant pirulákra nem lehet alapozni az életet. A gyógyszer csupán kiegészítése lehet az élni akarásnak és az egészségnek.

Ha ez az alapja valaki életének, akkor tudnia kell, hogy ő a gyógyszeripar egyik kiemelt támogatója, olyanoknak tömi a zsebét, akik kihasználják a tudatlanságát és a kiszolgáltatottságát.

Jó üzlet. Mint minden üzlethez, ehhez is kell a fogyasztó. Egészen addig jó fogyasztó a magyar, amíg meg nem érti, hogy legalább egy kicsit is esélye van nem betegként élni.

Nágel Balázs

A dél-tiroli autonómiáról Dr. Eördögh István tanulmánya alapján V. befejező rész

Mostanában egyre nagyobb figyelmet kap az autonómia kérdése. Mi magyarok is érintettek vagyunk ebben a kérdésben. Hiszen a Székelyföld autonómiája nemcsak a székelység számára lehet fontos ügy, hanem számunkra anyaországi magyarok számára is. Európában több példa is kiválóan mutatja, hogy az autonómia jó megoldás egy nemzeti kisebbség számára, a fennmaradásra a kulturális valamint a gazdasági gyarapodásra. Ennek a mindenki számára elfogadható megvalósítása nem egyszerű feladat.

És ha egy kicsit megismerjük –Dr. Eördögh István kiváló tanulmánya alapján– a dél-tiroli autonómia kialakulásának vázlatos történetét, akkor arra is rájövünk, hogy ez a folyamat nem megy egyik napról a másikra.

Az utolsó részben a tanulmány befejező gondolatait szó szerint közöljük:

„A Pacchetto-ban foglalt igények megvalósulásáról szóló nyilatkozatot, csak 1992-ben adta hivatalosan a SVP, Ausztria tudomására. Ausztria pedig, 46 esztendővel a Párizsi békeszerződést követően foglalta

nyilatkozatba, az ún. Quietanza liberatoria dokumentumban, hogy az Itáliával kötött Pariser Vertraggal kapcsolatban nincs többé semmilyen fenntartása, vagy követelése.

Az autonómia kérdéséről évtizedekig tartó tárgyalások egyik legfontosabb tanulsága az a felismerés, hogy a kisebbségek önrendelkezési és alapvető emberi jogainak védelme egy dinamikus folyamat, amelyet meghatároznak a technológiai, társadalmi, gazdasági, kulturális és más összetevők.

A kisebbségek autonómiájának statútumai tehát nem lehetnek jogilag statikusak, mint az 1948-as autonómia alapszabályzata, hanem dinamikus rugalmasságot tanúsítva, meg kell tudni felelniük a társadalom szociális és gazdasági változásainak kihívásaira.

Ehhez a legjobb eszköznek a folytonos dialógus és az alapvető emberi jogok iránt tanúsított kölcsönös tisztelet bizonyult, úgy Róma, mint Bolzano részéről. Ezt a célt szolgálta az 1992-ben létrehozott Állandó Bizottság, amelyben 4 dél-tiroli, 2 itáliai és 1 ladin képviselő vett részt, és a Bizottságnak részvételi jogává vált a Minisztertanács ülésein való jelenlét, hogy a három itáliai nyelvcsoporthoz kulturális, politikai, gazdasági és szociális jogokkal kapcsolatban felmerülő problémákat tanulmányozhassa.

Az itáliai alkotmány reformjának befejeztével, ilyen körülmények, koncepciók hatására született meg a 2001-es dél-tiroli autonómia sta-

tútuma, amelyet folyamatosan revíziósnak, tökéletesítenek, és ez a folyamat Európa-szerte példaértékűvé vált, mint a népek önrendelkezési jogának dinamikus megvalósítása.”¹

A dél-tiroli autonómia megvalósulásának története jól mutatja, hogy hosszú és küzdelmes út vezet egy nemzeti kisebbség önrendelkezéshez. Arra is rávilágított a tanulmány, hogy egy nemzeti kisebbség **egységes** akarata és fellépése önmagában nem elég arra, hogy az autonómia megvalósuljon. Ezen – a nem elhanyagolhatón – feltételen kívül szükség van egy **morálisán, kulturálisán és gazdaságilag** erős anyaországra (amely természetesen támogatja az adott kisebbséget). És egy olyan nagyhatalomra, amely felkarolja az adott kisebbség autonómia törekvéseit. És az adott ország, ahol a kisebbség él, így vagy úgy elfogadja ezen politikai törekvéseket. Egyelőre azt kell látnunk, hogy felsorolt kritériumok közül talán csak az egyik valósult meg a székely önrendelkezési törekvések során. Ez pedig a székelység vágya az autonómiára.

Nagy Dániel

¹ Dr. Eördögh István: Az anyaország felelőssége az autonómia kérdésében. A dél-tiroli autonómia, mint követendő példa.

Az egyház és az állam viszonya a középkorban

(folytatás az előző számból)

I. Miklós pápa (858-867) Róma püspöke egyetemes joghatósági primátusát fokozottan kívánta érvényre juttatni, keleten is. Meggyőződése volt, hogy Krisztus Péternek, és utódainak adta az egyházi hatalom teljességét. Pápasága minden tekintetben pozitív volt.

Halála után gyorsan sülyedt a pápai tekintély. A soron következő pápák a világi hatalom megszilárdítását, ezáltal a védelmet külföldi segítségnyújtásban látták. A német uralkodók ebben nem tudtak segíteni, a pápaság ismét olasz befolyás alá került. Formosus pápát (891-896) német-párti politikája miatt halála után exhumálták, egy római zsinaton utódja VI. István jelenlétében holtteste felett ítéletet mondtak. A hullaszinat (897) határozatait később érvénytelenítették.

A sötét században (X. század), általánossá lett a feudális anarchia. Az egyház javai gyakran a nemesség prédájává lettek, helyzete pedig siralmasra vált. Általános volt a simónia, az egyházi tisztségek pénzzel való adás-vétele, és a klérus tagjai között növekvő tudatlanság. A pápaság nemesi pártok játékszerévé vált.

A X. század elején a későbbi római szenátor, Theophylaktusz felesége Theodóra és két lánya, Marozia és ifj. Theodóra terjesztették ki befolyásukat az egyház életére. Marozia saját fiát ültette a pápai trónba, XI. János (931-935) néven.

Ezután Poletói Alberich, Marozia első házasságából született fia 22 évig tartó uralmat gyakorolt Róma felett. A haldokló diktátor kívánsága szerint, fiát, a 17 éves Oktaviánt választották pápává, XII. János (955-963) néven, aki az egyházi és a világi hatalmat újra egy kézben egyesítette. Pápasága évei alatt Laterán (pápai székhely az avignoni fogságig), Róma legnagyobb bordélyházává vált. Időközben a szász dinasztia tagjai Németországban szilárd hatalmat építettek ki.

I. Ottó (936-973) Itáliában is igyekezett teret nyerni. Császárrá koronázásához Róma ura, Alberich nem járult hozzá. Halála után fia XII. János császárrá koronázta (962), ezzel utat nyitva a német befolyásnak. Ottó védelmet ígért a pápának, létrejött a *német római császárság*. Ez a császárság gyengébb volt, mint Nagy Károlyé, mert területileg is kisebb volt, és gazdaságilag, politikailag is differenciálódottabb volt.

Az új császárság végre megszabadította a pápaságot a kiskirályok hatalmi törekvéseitől. Ottó és utódai azonban, szinte korlátlanul beleszóltak a soron következő pápák személyének kijelölésébe, azok felszentelése előtt, hűségesküvet követeltek, veszélyeztetették a pápák önállóságát. A két kard elmélete a visszajára fordult, a pápák a császárok „házi káplánjai” voltak.

Ottó halála után a Crescentius-párt, majd a tusculumi-párt juttatta tagjait a pápai trónra.

II. Kelemen pápa (1046-1047) feltétlen hűséget esküdött III. Henrik császárnak (1039-1056). Kelemen pápával az egyházra reformkorszak hajnala kezdett felvirradni.

IX. (Szent) Leó pápa (1049-1054) fáradhatatlanul dolgozott az egyházi állapotok javításán, a papi és szerzetesi fegyelem megszigorításán. Európai utazásai során zsinatokat szervezett, szigorú törvényeket hozott. A normannok 9 hónapig fogságban tartották Beneventumban. Hazatérte után meghalt.

II. Miklós pápa (1058-1061) az 1059-es lateráni zsinaton elrendelte, hogy csak a bíborosok választhatják meg a pápát, a római klérusból, Rómában. Henrik többé már nem szólhatott bele közvetlenül a pápa személyének kijelölésébe, csupán beleegyezését adhatta, megerősíthette azt. Ez gyökeresen megváltoztatta az addigi joggyakorlatot.

A pápaválasztás szabályozásának hatása a császári udvar és a pápa között szakadást eredményezett.

A német császárok, az egyház érdekében tett szolgálataikat tekintve jogosnak vélték a pápaság feletti hegemoniát, próbálták megőrizni az investitúra¹ gyakorlása által az egyházi ügyekbe való beavatkozási jogot.

1073-ban a római nép közfelkiáltásra megválasztotta a Clunyból jött, bencés Hildebrandot, aki a VII. Gergely nevet vette fel. Államelméletét már dolgozatomban elején ismertettem.

Legfőbb bajnak azt tartotta, hogy az egyház laikusok, világi hatalmak befolyása alatt áll. Az egyházi javak, és az azokat birtokló főpapok erős támaszai voltak a császári hatalomnak, a germán „saját egyházi” rendszer² komolyan veszélyeztette az egyház szuverenitását. Gergely pápa tárgyalások útján kívánta megoldani a helyzetet. IV. Henrik a politikai sakkjátszma után ugyanúgy élt az investitúra gyakorlásának jogával, saját püspököt nevezett ki. A pápa kiközösítéssel fenyegette meg Henriket.

Az 1077-es *Canossa-járás* során Henrik bizonyította engedelmességét a pápának.

„VII. Gergely küzdelme az egyház teljes szabadságát eredményezte, a pápaság erkölcsi tekintélyét és politikai helyzetét megerősítette.”³

Az investitúra küzdelem, melyben a pápaság és a császárság harca konkretizálódott, nem ért véget IV. Henrik halálával.

V. Henrik, miután társaival együtt elfogatta az új pápát, kikényszerítette a gyűrűvel és pásztorbottal történő investitúra jogát, majd császárrá koronázta magát.

Ez a hosszú harc kimerítette az egyház erőit. Az írók és kanonisták elméleti szinten tisztázták a problémát, fontosnak tartották hangsúlyozni, hogy a világi hivatal átadása a fejedelmek jogai közé tartozik, és ez nem

szabad, hogy összekeveredjen egyházi hivatalok átadásával.

A pápai követek a császár és a fejedelmek 1122-ben megkötötték a *wormsi konkordátumot*. Ennek értelmében a Gergely-féle eszmerendszer annyiban egészült ki, hogy „a király a hűbértokba, a hűbéri jogokba és kötelességekbe való beiktatást a kormánypálca átadása által gyakorolhatja.”⁴

A wormsi konkordátum a világi hatalomnak az egyház belügyeibe való beavatkozást elvben megszüntette. Az egyház függetlensége tovább erősödött.

Most, hogy eljutottam a témám gerincét képező Nagy Károly uralmától egészen a wormsi konkordátumig, mérlegre teszem az eddig elmondottakat.

Az állam és az egyház viszonya egymáshoz a Középkorban meglehetősen sokrétű volt. Hol az egyik, hol a másik igyekezett álláspontját, jogait érvényre juttatni. Amikor azonban félredobták egyéni érdekeiket, és az eszményt nézték, legyen az az emberek anyagi jóléte, fizikai biztonsága, vagy éppen lelki üdvössége, és ezeknek érdekében támogatni tudták egymást, akkor már nem számított, hogy ki kit koronázott, vagy éppen ki kinek a lovát vezette.

Az emberiség történelmének e szakaszában az egyszerű ember bármelyik hatalomnak (egyházi, állami) hiányát veszteséggé élt volna meg. Korunk szekularizált világában az állami hatalom túlsúlyba került. Személy szerint nem bánám, ha életünket megint egy vallásos, szakrális perspektívába lehetne helyezni.

Dolgozatomban Jézus Krisztus szavaival fejezem be, utalva az égre és a földre; az egyházra és államra: „*Az Isten országa nem jön el szembevető módon. Nem lehet azt mondani: Nézzétek, itt van, vagy amott! Mert az Isten országa közöttetek van.*” (Lk 17,20-21)

*Készítette: Lévai Ádám
Sapientia Hittudományi
Főiskola hallgatója*

1 Valamilyen hivatalba való beiktatási jog (jelen esetben egyházi).

2 A germán saját egyházi rendszer (Eigenkirchentum) lényege az volt, hogy a hűbérúr földbirtokán lévő, az általa építtetett templomban ő alkalmazta a papot, aki neki tartozott elszámolással.

3 SZÁNTÓ KONRÁD: i. m., 78.

4 SZÁNTÓ KONRÁD: i. m., 81.

Irodalomjegyzék

Biblia. Ószövetségi és újszövetségi Szentírás, Szent István Társulat, Budapest, 2005.

DR. SZÁNTÓ KONRÁD: *Egyháztörténelem 2. A keresztény középkor története (692-1517)*, Katolikus teológiai főiskolai jegyzetek, Budapest, 1980.

www.kislexikon.hu/ket_kard_elmelete.html

A keresztény lelki fejlődés tíz állomása

Egy amerikai vallásszociológiai kutatócsoport 15 ezer keresztény válaszain alapuló felmérésének legjelentősebb tanulsága, hogy a lelki fejlődésnek meghatározható állomásai vannak, ám a keresztények többsége valamelyiknél megreked. Bár minden ember lelki kibontakozása egyedi, az adatok alapján nagy vonalakban mégis felvázolható a lelki fejlődés útvonala, „térképe”. Megmutatkoznak az akadályok, kitapintható a legsúlyosabb kihívás – és mindezek alapján megfogalmazódik a sikeres evangelizáció néhány megfontolandó szempontja.

A több mint 25 éve működő, kaliforniai székhelyű kutatócsoport, a Barna Group hatéves, átfogó projektje (Maximum Faith) során több mint 15 ezer telefoninterjút készítettek olyanokkal, akik az országos népszámláláskor kereszténynek vallották magukat.

A kutatás egyik legjelentősebb tanulsága, hogy a lelki fejlődésnek meghatározható állomásai vannak, ám a keresztények többsége valamelyiknél megreked. Jóllehet minden ember lelki kibontakozása egyedi, nagy vonalakban mégis felvázolható a fejlődés útja. A felmérés alapján az alábbi állomások különíthetők el (zárójelben az adott érettségi fokra eljutott, magukat kereszténynek nevező válaszadók aránya):

1. Nem ismeri a bűn fogalmát. (1%)
2. Tudja, hogy a bűn létezik, de nem érdekli. (16%)
3. Bánkodik bűnei következményei miatt. (39%)
4. Megvallja bűneit, és Jézustól kéri a szabadulást. (9%)
5. Vallási tevékenységet végez. (24%)
6. Hosszabb időn át lelki nyugtalanságot tapasztal. (6%)
7. Megtapasztalja az összetöretést. (3%)
8. Dönt, hogy átadja és alárendeli magát Istennek: teljes ráhagyatkozás. (1%)
9. Szereti Istent, és mély, meghitt kapcsolatban van vele. (0.5%)
10. Szereti az embereket, és mélyen együtt érez velük. (0.5%)

A legtöbb válaszadó tehát nem jut tovább a 3. állomásnál (vagyis elismeri a bűnt és következményeit, de nem kéri Krisztus segítségét), sőt az úgynevezett újjá született keresztények többsége sem lép az 5. szinten túl (vagyis Krisztus szabadítását kéri, majd beleveti magát a vallási tevékenységekbe). A kutatók azt is megállapítják, hogy a legtöbb egyházi program az 5. szintre igyekszik eljuttatni a hívőket, a krisztusvá válás további állomásaira azonban nem.

A legkomolyabb kihívást a 7. állomás, a megtöretés jelenti. A keresztény embernek három vonatkozásban kell „összetöretnie”: a bűnnel, saját magával és a külvilággal való szakításban. A mai világ különösen megnehezíti, hogy az ember teljesen megtagadja önmagát és a világot, hogy Istenre figyeljen, neki engedelmeskedjen és benne gyönyörködjen.

A felmérés szerint egyes keresztények egyenesen haladnak az elsőől a tizedik állomásig, mások viszont vargabetűkkel, a következőképpen:

- Megáll a vallásosság szintjén: a 6. állomáshoz érve inkább megállapodik az 5. szinten.
- Visszaél az ingyenes kegyelemmel: eljut a 6. állomásig, majd visszatér a 2-es szintre.
- Megharagszik Istenre: a 6. szintet végigélve, a 7. állomásig jutva megharagszik Istenre, amiért ilyen megpróbáltatásoknak vetette alá, és sok esetben visszatér a 2-es szintre.
- A bibliai utat járja: a 3-as szintről a 7-esre ugrik, majd onnan tovább.

A fentiek fényében hogyan tehető eredményesebbé az evangelizáció?

A felmérés azt mutatja, hogy sok keresztény a boldogságot, a jótehetséget vagy az egyházi közösséghez tartozást tekinti célnak, s csak nagyon kevesen az Isten segítségével történő teljes átforgalmazást. Ugyanebbe a hibába esik az az egyházi vezető is, aki az egyházi rendezvények számával vagy a résztvevői létszámmal méri az evangelizáció sikerességét. Valójában az evangelizáció eredményessége kizárólag azon múlik, hogy egy-egy rendezvény hatására mennyit haladnak előre az emberek a lelki fejlődés útján: mennyire változik jellemük, életvitelük, viselkedésük, milyen elhatározásokat hoznak.

A legfontosabb tehát, hogy világosan lássuk: a keresztény élet út, fejlődés. Az úticél: hogy a hívő ember teljes szívéből szeresse Istent és az embereket (Mk 12,30-31); Szent Pál megfogalmazásában: hogy új teremtménnyé legyen Krisztusban (Gal 6,15).

Az igazán eredményes egyházi vezető ezért nem csupán lelki programokat kínál, hanem tudatosítja a hívőkben, hogy úton vannak, melynek során krisztusi emberré formálódnak, és ebben igyekszik őket segíteni. A lelki átforgalmazást nem az ember, nem az egyház, nem is a vallási aktivitás hozza létre, hanem egyedül az Isten. Ha hajlandók vagyunk rá figyelni és vele együttműködni, biztosak lehetünk benne: mellénk szegődik és vezet.

Forrás: Magyar Kurír

EMLÉK-ZARÁNDOKLAT az I. világháborús hősök tiszteletére: Doberdo, Padova és Velence

Utazás: légkondicionált autóbusszal, Velencébe vaporettóval

Elhelyezés: 2-3 ágyas, zuhanyzós szállodai szobákban

Ellátás: 3x reggeli, 2x vacsora

Program

1. nap: Indulás 6:00 órakor Tatárról. Utazás Szlovénián keresztül, rövid pihenővel. Látogatás az egykori csatamezők temetőiben: **San Michele** (emlékmű, világháborús múzeum), **Redipuglia** (katonai temető). Szállás Lido di Jesoloban.

2. nap: Reggeli után látogatás **Padovában**, Szent Antal városában. Szentmise a Szent Antal bazilikában. Városnézés: Prato delle Valle (Hősök tere), Szent Antal bazilika, Gattamelata lovas szobra, Egyetem. Délután szabadidő. Fürdési lehetőség a tengerben. Vacsora. Szállás Lido di Jesoloban.

3. nap: Reggeli után indulás Velencébe. Szentmise. Utazás busszal majd vaporettóval. **Punta Sabbioni** hajóállomásról. Városnézés: Szent Márk bazilika, Szent Márk tér, Rialto-negyed, Rialto-híd, Doge-palota, Campanille. Szabad program. Kora esti órákban utazás vissza a szállásra. Vacsora. Szállás Lido di Jesoloban.

4. nap: Reggeli után indulás hazafelé. **Visintini:** szentmise a Magyar kápolnában, majd koszorúzás az elesett hősök emlékére. Érkezés Tatára a késő esti órákban.

Időpont: 2014. szeptember 16-19.

Részvételi díj: 240 Eur/fő

Belépők, behajtási illetékek, vaporetto hajójegy: kb. 50 €/fő

Szervező: Pázmaneum Polgári Társulás

A keresztény lelki fejlődés négy akadály II. rész

A kutatás egyik legjelentősebb tanulsága, hogy a lelki fejlődésnek meghatározható állomásai vannak, ám a keresztények többsége valamelyiknél megreked. A felmérés szerint a keresztény ember lelki fejlődésének elsősorban a következő négy akadály vet gátat:

1. Az eltökéltség hiánya

Míg a magukat kereszténynek valló felnőttek 81%-a vallja, hogy Jézus Krisztus mellett döntött, és 78%-a nagyon fontosnak tartja a lelki életet, mindössze 18%-uk mondja azt, hogy elszántan tesz lelki fejlődésért. Ez megmagyarázza, miért érzi úgy a keresztények több mint fele (52%), hogy a keresztény élet sokkal többet tartogat, mint amit megtapasztaltak. Ha az ember nem kezd teljes elszántsággal Krisztusért és krisztusi módon élni, megreked az átformálódást jelentő úton.

2. A bűnbánat hiánya

Noha a megkérdezett keresztények többsége (64%) válaszolta azt, hogy többször megvallotta bűneit Isten előtt, bocsánatát kérve, mégis csupán 12%-uk mondta, hogy érzelmileg komolyan megrendült, amikor rádöbbsent bűnei súlyára. A lelki fejlődés utolsó állomásaira pedig – ahol az ember életét, akaratát teljesen átadja Istennek – a magukat kereszténynek valló válaszadók mindössze 3%-a jutott el.

3. Külső tevékenykedés

Teljesítményorientált világunkban rengeteg keresztény nem választja szét kellően a vallási tevékenységet és a lelki elmélyülést. A megkérdezett keresztények 39% százaléka például egy héten belül három „szokványos” vallási tevékenységet végzett (istentisztelet, ima, szentírásolvasás stb.), de kevesebb mint 10%-uk evezett mélyebbre (böjt, hosszabb elmélkedés, elvonulás, önmehtagadás stb.)

4. Lelki közösség hiánya

A legtöbb keresztény, bár jól érzi magát az egyházi közösségben, nem veszi azt igazán komolyan. Mindössze 21% véli úgy, hogy a lelki érettséghez nagyon fontos, hogy valamilyen hívő közösséghez tartozzon.

Mindezek alapján a szakemberek szerint három dologra érdemes figyelni és figyelmeztetni:

• Az igazi cél

A hívők, akiket az egyház mind nagyobb vallási aktivitásra bízta, könnyen megelégednek arról, hogy a lelki fejlődés végső célja nem az emberi teljesítmény, hanem a krisztusi jellem. A számok azt mutatják, hogy a templomi programok szervezése, a jótékonykodás vagy valamiféle vallási vonatkozású eredmények elérése sokszor olyannyira leköti őket, hogy elhomályosul hitük célja: az életet átformáló kapcsolat Jézussal.

• A szenvedés szükségessége

A mai világban, amely irtózik a szenvedéstől – amely érlel és mélyít –, fontos segíteni a hívőket, hogy el tudják fogadni: a szenvedés és az önként vállalt áldozat elengedhetetlen, ha teljesen át akarják adni magukat Istennek. Megtöretés nélkül elakadunk a krisztusivá formálódás útján.

• A közösség

A közösség döntő fontosságú az istenkapcsolat erősítése szempontjából. A keresztények 25%-a tartozik olyan kisközösséghez, ahol rendszeres összejöveteleken Szentírást olvasnak, imádkoznak, beszélgetnek. Fontos azonban, hogy a résztvevők valóban megnyíljanak, és felelős odafigyeléssel kísérik egymást, másként a találkozók kelleme, szellemileg építő alkalmak lesznek, de ritkán indítanak bárkit arra, hogy valóban megváltozzék.

Alapvetően fontos tehát, hogy tudatosítsuk: a keresztény élet út, amelynek célja, hogy a hívő ember Istent és az embereket szerető (Mk 12,30-31), új teremtménnyé legyen Krisztusban (Gal 6,15). Ha tudjuk, milyen útszakaszokra és milyen akadályokra számíthatunk, utasként is, vezetőként is könnyebb elkerülnünk a buktatókat, és napról napra egy-egy lépéssel közelednünk a Célhoz.

Forrás: Magyar Kurír

Nagyboldogasszony ünnepéről

Az egyházi év során augusztus 15-én Mária test szerinti mennybevételét ünnepeljük, tehát Nagyboldogasszony napján Mária mennybevétele kerül a liturgia középpontjába. A Magyar Katolikus Lexikon szerint az ősegyházig visszanyúló hagyomány, hogy a Megváltó édesanyjának, Máriának a holttestét nem engedte át a földi enyészetnek, hanem halála után föltámasztotta és magához emelte a mennyi dicsőségbe. Ezt a népi jámborságban is évszázadokon át öröklődő nézetet XII. Pius pápa a Munificentissimus Deus kezdetű bulájában dogmai rangra emelte 1950-ben. Ezzel voltaképpen elismerte a szakrális folklórhagyomány élőszavas tanúságtételét is. Jeruzsálemben már az 5. század elején ünnepelték Mária halála napját. Szűz Mária Istenanyaságának napja (január 1.) mellett a másik kötelező Mária-ünnepünk Nagyboldogasszony. Számos népszokás is kapcsolódik ehhez a naphoz. Máriapócon például a hívők

közösen mentek a temetőkre, kezükben gyertya világított, mintha a halottaknak mutatnák vele a Mária nyomán megnyílt, égbe vezető utat. Tápai hiedelem szerint ezen az éjszakán megnyugodnak azok a tisztítóhelyen szenvedő lelkek, akik életükben tisztelettel voltak a Szent Szűz iránt. Tápén elkészítették Mária koporsóját is, egy virágból rögtönzött fekvőhelyet. Az asszonyok az ünnep vigíliáján a temetőkápolna oltára előtt készítették, és énekelve virrasztottak mellette. A virágot három nap múlva széthordták, szentelménynek tekintették – írja a Magyar Katolikus Lexikon. A Rábaközben a vigília estéjén az asszonyok összegyűlnek a temetőben egy frissen ásott, üres sír körül. A dicsőséges olvasót végzik, és ponyvaszöveg nyomán a mennybevételről szóló legendát éneklük. A virágszentelés (benedictio herbarum), virágáldás számos magyar, de főleg német vidékén élt. Az ősegyházból származó hagyomány, hogy a mennybevételt követő 3.

napon az apostolok nem találtak semmi testi maradványt a Boldogasszony sírjában, csak kendőket, friss virágokat és a jó illat áradását, a romolhatatlanság bizonyítékát.

Ó, Mária, szép, mint a Hold, sugárzó, mint a Nap, akinek arcát nézik a boldogok, és visszatükrözik az angyalok, tedd, hogy mi, gyermekeid, hasonlókká legyünk Hozzád! Add, hogy lelkünk befogadja szépséged egy sugarát, amely az évek haladtával sem halványul el, hanem újból felragyog az örökkévalóságban. Ó, Mária, mennyország napsugara, keltsd föl az életet mindenhol, ahol halott, világosítsd meg az értelmet, ahol homály takarja! Valahányszor visszasugárol gyermekeid arcán, legyünk a Te fényed és izzásod visszasugárzásai! Ó, Mária, aki szép vagy, mint a Hold, pompázó, mint a Nap, erős, mint a rendezett hadsereg, add, hogy ne a gyűlöletre támaszkodjunk, hanem vessük magunkat a szeretet lángjába. Ámen.

Könyvajánló

Czakó Gábor: Jézus beszélő kövei, a X. Beavatás kötet jobbára az utóbbi esztendő nyilvános fölvételeinek szövegét tartalmazza olyan kérdésekről, mint Jézus első pöre a főpappal és a vénekkel Nagykedden – a Nagypéntek hajnali tárgyalás előzményeként. Vajon miért beszél Jézus példabeszédekben? Vitáiban milyen logikát követ? Mit tekint igazi megismerésnek? Mifélek a „kis csodák,” és kik a jelentéktelennek látszó mellékszereplők, akik nélkülözhetetlen közreműködői a csodálatos kenyérszaporításnak, vagy az Utolsó Vacsorának? Kik az Isten fiai? Ezen kiadványt a Czakó Gábor műveit kedvelő, adott esetben a fenti témakörökben való elmélyülést mélyebb kontextusban is igénylő, a hitélet kérdései iránt érdeklődő olvasóink figyelmébe ajánljuk.

John és Agnes Sturt Égető kérdések - javasolt megoldások. Mentori kézikönyv lelkigondozóknak, jegyes- és házaspároknak. Ez a részletekbe is betekintést nyújtó könyv alapvető forrásul szolgálhat azoknak, akik jegyesekkel és házaspárokkal foglalkoznak, de nagyszerű segítség azoknak is, akik házasságukra készülnek. Néhány érintett terület: Miért akarsz házasságot kötni? A két különböző háttér összehangolása; Az egészséges önértékelés fontossága a házasságban; Határok és szeretetnyelvek; Kommunikáció és konfliktuskezelés; Bensőségesség és szexualitás; Te-központúság és önállóság; A házassági kapcsolat sokrétűsége – fejlődés a teljességig;

Miserend és programok

Agostyán

Aug. 15.	Nagyboldogasszony ünnepe	10 ⁰⁰ ;
Aug. 20.	Ünnepi szentmise	10 ⁰⁰ ;
Aug. 31.	Agostyáni búcsú	10 ⁰⁰ ;
	Püspöki szentmisét celebrál Dr. Székely János;	
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	17 ⁰⁰ ;
Okt. 8.	Magyarok Nagyasszonya	17 ⁰⁰ ;

Tata

Aug. 3.	Porciunkula búcsú és körmenet	18 ⁰⁰ ;
	Főpapi szentmisét celebrál Németh László pápai prelátus, püspöki helynök;	
Aug. 6.	Urunk színeváltozása	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Aug. 13.	Fatimai engesztelés	18 ⁰⁰ ;
Aug. 15.	Nagyboldogasszony ünnepe	7 ³⁰ ; 9 ⁰⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Aug. 20.	Ünnepi szentmise	7 ³⁰ ; 9 ⁰⁰ ;
Szept. 7.	Veni Sancte	9 ⁰⁰ ;
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Szept. 12.	Szűzanya nevenapja	18 ⁰⁰ ;
Szept. 13.	Fatimai engesztelés	17 ⁰⁰ ;
Okt. 3.	Szent Ferenc vigília mise és Tranzitus	18 ⁰⁰ ;
Okt. 8.	Magyarok Nagyasszonya	7 ³⁰ ; 18 ⁰⁰ ;
Okt. 13.	Fatimai engesztelés	18 ⁰⁰ ;

Vértestolna

Aug. 15.	Nagyboldogasszony ünnepe	11 ⁰⁰ ;
Aug. 20.	Ünnepi szentmise	11 ⁰⁰ ;
Szept. 8.	Kisboldogasszony ünnepe	16 ⁰⁰ ;
Okt. 8.	Magyarok Nagyasszonya	16 ⁰⁰ ;

A további programokról, illetve az esetleges változásokról tájékozódjon honlapunkon

www.tataikapucinus.hu

Miserend

Agostyán	Tata-Kapucinus	Vértestolna
Vasárnap: 8:00 Péntek: 17:00	Vasárnap: 7:30, 9:00, 10:15, 18:00, (vesperás 17:30) Hétfő, kedd: 7:30 Szerda: 7:30, 18:00, (vesperás 17:30) Csütörtök, péntek: 7:30 Szombat: 7:30, 18:00 Minden hónap 13-án fatimai engesztelés: 17:30 közös imáorá; 18:00 ünnepi szentmise	Vasárnap: 11:30 Csütörtök: 17:00

Ünnepek és emléknapok

Augusztus

15. Szűz Mária mennybevétele (Nagyboldogasszony)
19. Szent Lajos püspök
20. Szent István király, Magyarország fővédőszentje
22. Boldogságos Szűz Mária Királynő
24. Szent Bertalan apostol
25. Szent Lajos király; Kalazanci Szent József áldozópap
27. Szent Mónika
28. Szent Ágoston püspök, egyháztanító
29. Keresztelő Szent János vértanúsága

Szeptember

3. Nagy Szent Gergely pápa, egyháztanító
7. Szent kassai vértanúk
8. Szűz Mária születése (Kisboldogasszony)
13. Aranyszájú Szent János püspök és egyháztanító
14. Szent Kereszt felmagasztalása
15. A fájdalmas Szűzanya
16. Szent Kornél pápa és Szent Ciprián püspök vértanúk
17. Assisi Szent Ferenc stigmatizációja
21. Szent Máté apostol és evangélista
23. Szent Pió kapucinus
24. Szent Gellért püspök és vértanú
26. Szent Kozma és Damján vértanúk
27. Páli Szent Vince rendalapító
28. Szent Vencel vértanú
29. Szent Mihály, Gábor és Rafael főangyalok
30. Szent Jeromos egyháztanító

Október

1. Lisieux-i Szent Teréz
2. Szent Örgyalok
4. Assisi Szent Ferenc Tranzitusa
6. Szent Brúnó rendalapító
7. Rózsafüzér Királynéja
8. Magyarok Nagyasszonya

TEMETKEZÉS
1933 óta

Tata, Stranzky u. 15.
PENNY mögötti üzletor

34 / 487 - 847
Info@libitina.hu

LIBITINA Kft.

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2014. október 13. • Kérjük kézirateikat a tataikapucinus@gmail.com e-mail címre küldjék, és ne mulasszák el a határidőt! • Kéziratekat nem őrzi meg, és nem küldünk vissza.

APOSTOL. Az agostyáni, tata-tóvárosi, vértestolnai plébániák közös lapja - 2014. 08. 03. - XXIV. évf. 4. sz. • Megjelenik évente hatszor.

Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. Szerkesztő: Jánoska Tibor. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Tel: 34/ 380 019

Honlapcím: www.tataikapucinus.hu • Nyomdai kivitelezés: Baráth Nyomda Kft. Tata.

Markó Gyula atya temetése

Úrnapja Tatán

Elsőáldozók Tatán és Agostyánban

Úrnapja Agostyánban

Csíksomlyói zarándoklat

Elsőáldozás, Szent Antal búcsú és Úrnap körmenet Vértestolnán